

[Bertel Dahlgaard.]

radikale Venstre med Hensyn til de militære Bevillinger af den Opfattelse, at Danmark maa opfylde de Forpligtelser, der paa det militære Omraade kommer til at paa hvile os som Medlem af De Forenede Nationer. Vi er ogsaa enige i, at de særlige Opgaver, som for Tiden foreligger for os med Hensyn til Grænsebevogtning og Vagttjeneste, paa Bornholm og ved Lejre af forskellig Art, maa løses og de nødvendige Midler hertil gives. Vi erkender ogsaa, at adskillige ekstraordinære Materielanskaffelser er nødvendige, efter at Tyskerne har røvet det meste af, hvad vi havde. Men ud over hvad jeg her har nævnt, mener vi, at Danmark maa forholde sig afventende, indtil en nærmere Klaring af Forholdene foreligger. Vi mener ogsaa, at Danmark maa være tilbageholdende, simpelt hen af Hensyn til hele den civile og erhvervsmæssige Genopbygning, som nu engang er Grundlaget for alt det andet. Samtidig med, at vi staar i en meget farlig Stilling i handelspolitisk og valuta-mæssig Henseende, hvor det kan være tvivlsomt, om vi kan ride Stormen af, har Regeringen opført 60 Mill. Kr. til Indkøb af Krigsmateriel fra Udlandet. Det er paa dette og lignende Omraader, vi opfordrer til mere Forsigtighed. Paa Finansloven for det kommende Aar er de militære Udgifter opført med 250 Mill. Kr. Heri er intet medregnet af, hvad den ulyksalige Udsendelse af Besættelsesstyrken til Tyskland vil komme til at koste, og der er heller ikke medregnet den erhvervsmæssige Værdi, som de 20 000 unge, der undrages Produktionslivet, repræsenterer, og som vel kan ansættes til 60 Mill. Kr., saaledes at de samlede militære Byrder for Samfundet i det kommende Aar vil naa op omkring 350 Mill. Kr., altsaa $\frac{1}{3}$ Milliard Kroner. Jeg tror ikke, det af ret mange vil findes ubetimeligt, at der opfordres til lidt Omtanke, naar vi i den erhvervsmæssige Situation, hvori vi befinder os, opererer med saadanne Beløb til ikke produktive Formaal. Det radikale Venstre foreslaar, at der holdes lidt igen med de ekstraordinære Materielanskaffelser, og at Bevillingerne hertil nedsættes. Vi har paavist, at foreliggende Opgaver kan løses og endda den militære Tjenestetid nedsættes til 9 Maaneder i Stedet for som nu at være omtrent 1 Aar. Besparelsen herved vil være 10—15 Mill. Kr. foruden Værdien af de unges Arbejde i Erhvervslivet herhjemme, der vel andrager 20 Mill. Kr. Den Modstand, som har vist sig herinde, mod at ændre den nuværende militære Tjenestetid paa et helt Aar, tror jeg Befolkningen vil støtte Det

radikale Venstre i at overvinde. Det er de samme Problemer, man ogsaa tumler med i andre Lande, nemlig den umaadelige Byrde, som den langvarige Militærtjeneste lægger paa Samfundet og Statskassen. I Norge havde man regnet med at have 19 000 Mand inde i et Aar, men under Hensyn til den stærke Mangel paa Arbejdskraft og under Hensyn til den finansielle Stilling forhandles der nu i det norske Storting om en tilsvarende Nedsættelse af den militære Tjenestetid, som vi her har foreslaaet.

En Følge af den mørke økonomiske Stilling er, at Regeringen har maattet skærpe Restriktionerne meget stærkt. Det er der mange, der nu har Glæde af at drille Regeringen med under Henvisning til Venstres Løfter forud for Valget om at ville løse de snærende Baand, og det kan ikke nægtes, at Nemesis har ramt mange af Venstres Talere fra den Tid. Men det hjælper jo ikke Landet. Det, det nu kommer an paa, er, at vi alle ærligt og redeligt siger til Befolkningen, saaledes som jeg mener at Det radikale Venstre gjorde det ogsaa forud for Valget, at vi ikke tør gaa ind i Eksperimenterne efter forrige Krig med Kræfternes frie Spil, der førte til de store økonomiske Sammenbrud, at vi er nødt til at gaa gradvis frem i Overensstemmelse med den økonomiske Udvikling ude i Verden, men at vi paa den anden Side maa gøre et langt kraftigere Forsøg, end Regeringen hidtil har gjort, paa at simplificere og forenkle Administrationen. Det hele stivner jo. Tingene gror fast, de friske Kræfter holdes nede. Det er det forfærdelige ved en saadan langvarig Restriktionsperiode, at Administrationen bliver hængende i den en Gang fastlagte Bane og ikke ændrer sig smidigt, efter som Forholdene i Verden ændrer sig. Jeg retter ikke dette som en egentlig Kritik mod Administrationen; den har jo umaadelige Vanskeligheder at overvinde; men det er netop en Regerings Opgave at tage Ansvar for de Indgreb, der er nødvendige, og saa paa den anden Side ogsaa med fast Haand at lede Udviklingen efter det økonomiske Livs skiftende Vilkaar.

Inden for Lovgivningsarbejdet er to af de allervigtigste Problemer, som Regeringen har afgivet Løfte om at føre frem i Rigsdagen i denne Samling, alligevel ikke kommet frem. Det er Udstykningslovgivningen og Revisionen af Værdistigningsafgiften. Jeg tænker mig, at Regeringen vil paabe-ræbe sig tekniske Vanskeligheder som Undskyldning, men jeg synes nok, det vilde have været rart for Regeringen selv, om den inden Landstingsvalget havde haft Lejlighed til at